

РЕШЕНИЕ

№ 773

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10672** по описа за **2022** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 24.08.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 96-ти състав, постановено по НАХД № 4898/2020 г. по описа на съда е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-006336/10.01.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на „В и Д Инвестмънт“ ООД, на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ, изразяващо се в неизпълнение на дадено с протокол за извършена проверка /П./ изх. № ПР1922317/02.08.2019 г. задължително предписание под № 23.

По реда на инстанционния контрол решението е отменено с решение № 168/11.01.2021 г., постановено по КНАХД № 9899/2020 г. по описа на Административен съд София – град и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд с указания за събиране на доказателства с оглед изясняване на фактическата обстановка.

При новото разглеждане на делото е постановено решение от 26.08.2022 г. на СРС, Наказателно отделение, 98-ми състав, по НАХД № 791/2021 г., с което НП е изменено,

като е намален размерът на наказанието до установения в закона минимум от 1500 (хиляда и петстотин) лева.

Решението е обжалвано от „В и Д Инвестмънт“ ООД, чрез адв. И., като в жалбата се обосновават съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Оспорва се извършването на нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ от дружеството. Твърди се, че трудовото възнаграждение е изплатено с преводно нареждане от 09.05.2019 г., както и че е прихванато с дължими от служителя суми, които са му изплатени авансово за служебни нужди и не са възстановени на дружеството, които обстоятелства не са оспорени от Н.. Поддържа се, че предписанието е без предмет, тъй като трудовото възнаграждение на служителя е изплатено преди извършване на проверката, съответно изготвянето на протокола за обективизирането му, следователно същото е нищожно. Релевират се процесуални нарушения във връзка с неяснота в предписанието относно размера на трудовото възнаграждение, което е следвало да се изплати на служителя. Оспорва се начинът на връчване на НП, както и непосочването в НП на доказателствата, които установяват извършеното нарушение. Алтернативно се претендира за нарушение да бъде квалифицирано като маловажно. С тези аргументи касаторът моли решението на СРС да бъде отменено и да бъде постановено ново, с което изцяло да се отмени процесното НП. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание касаторът не изпраща представител. В депозирана по делото молба-становище поддържа касационната жалба, не прави доказателствени искания и изразява становище по същество. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез юрисконсулт С., изразява становище за неоснователност на жалбата. Иска решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Д., който счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, XXV-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, приложим по силата на чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил, че на 03.07.2019 г., 10.07.2019 г., 16.07.2019 г., 30.07.2019 г. и на 02.08.2019 г. инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – С. извършили проверка по спазване на разпоредбите на трудовото законодателство от страна на „В и Д Инвестмънт“ ООД в присъствието на пълномощник на дружеството, при която било установено, че посоченото дружество, в качеството си на работодател, не било изплатило уговореното трудово възнаграждение за положения труд на М. Ц. Н. за 21 месеца – в периода от месец януари 2017 г. до месец юни 2019 г., в това число и за месец май 2019 г. Били констатирани и други нарушения на трудовото законодателство.

За всички установени при проверката обстоятелства бил съставен П. изх. № ПР1922317/02.08.2019 г., в който за предотвратяване и отстраняване на нарушенията и вредните последици от тях на работодателя, на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ, били дадени задължителни предписания. С предписание под № 23 било разпоредено на „В и Д Инвестмънт“ ООД, в качеството му на работодател, да изплати до пълния размер уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н. съгласно предоставена разчетно-платежна ведомост за заплата за месец май 2019 г. за положения от него труд през месец май 2019 г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ, в срок до 26.08.2019 г. Административният акт не бил атакуван пред съда по реда на АПК и влязъл в сила.

При извършена на 17.09.2019 г. повторна проверка относно изпълнението на дадените предписания било установено, че от работодателя не били представени платежни документи – ведомости за заплати, фиш, касов ордер или банково извличение, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на М. Ц. Н. за месец май 2019 г. За така установеното при последващата проверка обстоятелство бил съставен П. от 17.09.2019 г., заведен под № ПР1925562, както и АУАН № 22-006336 от същата дата, в който нарушението било квалифицирано като такова по чл. 415, ал. 1 КТ. Въз основа на АУАН, при идентично описание на фактическите констатации и правната квалификация, било издадено оспореното НП.

Въззивният съд е събрал гласни доказателства чрез разпит на св. И. и св. Н. и е приел писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. За да измени НП, СРС е приел от правна страна, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, спазени са императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, както и сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяна на атакуваното НП на формално основание. Приел е, че е съставомерно извършеното от дружеството нарушение, като е направил задълбочен и подробен анализ на правата и задълженията на страните по трудовото правоотношение, включително относно твърденията на дружеството за прихващане с платени на служителя суми за служебни аванси, като е приел същите за неоснователни, доколкото твърдяното прихващане би следвало да бъде извършено до момента на прекратяване на трудовото правоотношение, а именно до 15.06.2019 г., да бъде отразено във ведомостта за работна заплата за месец май 2019 г. и да не нарушава несеквестрируемия минимум в размер на 560 лева, равен на минималната работна заплата за страната към съответния период, които условия не били изпълнени. Приел е също, че санкцията за извършеното нарушение, определена над предвидения в закона минимален размер, се явява прекомерна и несправедлива, както и че процесният случай не би могъл да се третира като маловажен по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Споделят се изводите на въззивния съд относно липсата на допуснати процесуални нарушения в административнонаказателното производство. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл. 34 ЗАНН и съдържат всички законоустановени реквизити, включително подробно описание на фактическата обстановка – дата и място на извършване и изпълнителното деяние на нарушението. Липсва неяснота или противоречие в съдържанието както вътрешно, така и между приетото с АУАН и НП.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ, която съдържа едновременно състава на нарушението и санкционната норма, „който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв“. Чл. 404, ал. 1, т. 12 КТ предвижда, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 КТ по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки (ПАМ), а именно да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

С оглед характера на акта за прилагане на ПАМ, обективиран в П. изх. № ПР1922317 от 02.08.2019г., на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, същият подлежи на оспорване по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 405 КТ. Актът не е обжалван по съдебен ред, поради което е влязъл в сила и като стабилен административен акт е породил предвидените с него права и задължения, които подлежат на задължително изпълнение. Поради това, възраженията на касатора за нищожност на даденото предписание не подлежат на разглеждане в производството по обжалване на НП.

Настоящата касационна инстанция споделя изводите на въззивния съд досежно неоснователността на защитната теза на санкционираното дружество за изпълнение на предписанието чрез прихващане, поради което и препраща към мотивите на обжалваното решение в тази му част.

Доколкото фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството, включва от обективна страна единствено неизпълнение на задължително предписание, настоящият състав намира, че по делото е безспорно, че от дружеството – касатор не са представени доказателства за плащане на сумата от 444,98 лв. по ведомост на служителя Н. нито в хода на проверката, нито при представянето на писмени възражения срещу АУАН, нито дори при обжалването на НП.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че нарушението е съставомерно с настъпване на самия факт на изтичане на определения срок за изпълнение на ПАМ, при което задълженото дружество е бездействало. Следователно, от следващия ден същото е в неизпълнение и извършва вмененото му нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ.

Както правилно е посочил районният съд, нарушението не покрива белезите на маловажност по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ, поради което му съответства предвиденият в чл. 415, ал. 1 КТ минимален размер на санкция. Отделно от това, с Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е прието, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН.

С тези мотиви касационната инстанция намира обжалваното съдебно решение за правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила. Не се установяват релевираните с касационната жалба основания за отмяната му.

Предвид изхода на делото, в полза на ответника по касация се дължи юрисконсултско

възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.08.2022 г. на СРС, Наказателно отделение, 98-ми състав, по НАХД № 791/2021 г.

ОСЪЖДА „В и Д ИНВЕСТМЪНТ“ ООД да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.